

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ทั้งปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และ ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน

การวิจัยครั้งนี้ประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ ได้แก่ สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ใช้ในการหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต นอกจากนี้ได้ใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อค้นหาตัวแปรปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมที่สามารถทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) ในการเปรียบเทียบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตในแต่ละคณะ และทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe) หากพบว่าผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ทั้งนี้เพื่อให้การแปลความหมายในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน คณะผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$S_{\bar{x}}$	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนของคะแนนเฉลี่ย
%CV	แทน	ค่าร้อยละของสัมประสิทธิ์การกระจาย
df	แทน	ระดับความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of Square)

F	แทน	ค่าอัตราส่วนความแปรปรวน
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	ค่าอำนาจในการทำนาย
R^2_{change}	แทน	ค่าอำนาจในการทำนายที่เพิ่มขึ้นเมื่อเพิ่มตัวทำนายทีละตัว
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
SE_b	แทน	ค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์การถดถอย

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ คณะที่ศึกษาและชั้นปี โดยใช้การคำนวณผลรวม และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรตาม ได้แก่ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และ ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ใช้การคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละของสัมประสิทธิ์การกระจาย

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน(Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น เพื่อทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตในแต่ละคณะ ใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) ในการเปรียบเทียบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตในแต่ละคณะ และหากพบว่าผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe) ต่อไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ คณะที่ศึกษา ชั้นปี โดยใช้การคำนวณผลรวม และค่าร้อยละได้ผลปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	97	21.6
หญิง	353	78.4
รวม	450	100.0
คณะที่ศึกษา		
ครุศาสตร์	91	20.2
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	78	17.3
วิทยาการจัดการ	178	39.6
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	103	22.9
รวม	450	100.0
ชั้นปี		
ปี1	140	31.1
ปี2	94	20.9
ปี3	91	20.2
ปี4	107	23.8
ปี5	18	4.0
รวม	450	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 450 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 78.4 เมื่อพิจารณาด้านคณะ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในคณะวิทยาการจัดการเป็นจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.6 รองลงมาตามลำดับคือ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาในชั้นปี 1 รองลงมาตามลำดับคือ ชั้นปี 4 ปี 2 ปี 3 และปี 5 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามหลักสูตรและชั้นปี

คณะ ชั้นปี	ปฐมวัย	รัฐประศาสน- ศาสตร์	อุตสาหกรรม ท่องเที่ยว	วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี การอาหาร	รวม
ปี1	27 19.3%	27 19.3%	51 36.4%	35 25.0%	140 100.0%
ปี2	15 16.0%	16 17.0%	32 34.0%	31 33.0%	94 100.0%
ปี3	13 14.3%	23 25.3%	38 41.7%	17 18.7%	91 100.0%
ปี4	18 16.8%	12 11.2%	57 53.3%	20 18.7%	107 100.0%
ปี5	18 100%				18 100.0%
รวม	91	78	178	103	450 100%

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ศึกษาในหลักสูตรอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมากที่สุด จำนวน 178 คน โดยนักศึกษาชั้นปี 4 มีจำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ปี 1 ปี 3 และปี 2 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในหลักสูตรวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหารมีจำนวนรองลงมาเป็นอันดับ 2 คือ 103 คน ศึกษาในชั้นปี 1 มากที่สุด รองลงมาตามลำดับคือ ปี 2 ปี 4 และปี 3 ในขณะที่จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหลักสูตรปฐมวัยมีเป็นอันดับ 3 จำนวน 91 คน เป็นนักศึกษาชั้นปี 1 มากที่สุด จำนวน 27 คน รองลงมาคือ ปี 4 และ ปี 5 จำนวนเท่ากันคือ 18 คน ปี 2 และ ปี 3 ตามลำดับ ในส่วนของนักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มีจำนวนรวมน้อยที่สุดคือ 78 คน เป็นนักศึกษาชั้นปี 1 มากที่สุด รองลงมาคือ ปี 3 ปี 2 และปี 4 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน โดยใช้การคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละของสัมประสิทธิ์การกระจาย ได้ผลปรากฏดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปร	$\bar{X}$	S	$S_{\bar{X}}$	% CV	การแปลความหมาย
ตัวแปรตาม					
การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	129.91	14.08	.66	10.82	ค่อนข้างสูง
ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล					
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	32.57	4.03	.19	12.37	สูง
เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	64.92	8.78	.41	13.52	ค่อนข้างสูง
การรับรู้ความสามารถของตน	40.10	5.11	.24	12.74	สูง
ปัจจัยทางสังคม					
บรรยากาศการเรียนการสอน	80.13	10.67	.50	13.32	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์	47.16	6.52	.31	13.83	ค่อนข้างดี
สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน	64.48	8.03	.38	12.45	ดี

จากตารางที่ 4 พบว่า ตัวแปรการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X}= 129.91$)

ส่วนตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ในด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}= 32.57$) การรับรู้ความสามารถของตนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=40.10$) เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X}= 64.92$)

ตัวแปรปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน และ สัมพันธภาพระหว่าง นักศึกษากับเพื่อนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี ($\bar{X}$ =80.13 และ 64.48 ตามลำดับ) ส่วนสัมพันธภาพระหว่าง นักศึกษากับอาจารย์มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างดี ($\bar{X}$ = 47.16)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 450 คน มีค่า ร้อยละของสัมประสิทธิ์การกระจาย (%CV) ของตัวแปรตาม ได้แก่ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เท่ากับ 10.82 ส่วนตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและการรับรู้ความสามารถของตนมีค่าร้อยละของสัมประสิทธิ์การกระจาย (%CV) เท่ากับ 12.37 13.52 และ 12.74 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียน การสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับมีค่าร้อยละ ของสัมประสิทธิ์การกระจาย(%CV) เท่ากับ 13.32 13.83 และ 12.45 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนกับ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้ผลปรากฏดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ตัวแปร	SDL	MOT	ATT	SE
การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (SDL)	1.00			
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (MOT)	.693**	1.00		
เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (ATT)	.622**	.628**	1.00	
การรับรู้ความสามารถของตน (SE)	.555**	.560**	.397**	1.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคลทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการ เรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) อยู่ ระหว่าง .555-.693 โดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์สูงสุดกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (r = .693) รองลงมาคือ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (r = .622) และการรับรู้ความสามารถ ของตน (r = .555) ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังพบว่า ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคลทุกตัวมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งคู่ที่มีความสัมพันธ์สูงสุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับเจตคติต่อ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ($r = .628$) รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการรับรู้ความสามารถของ ตน ($r = .560$) เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับการรับรู้ความสามารถของตน ($r = .397$) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียน การสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อนกับการ เรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ได้ผลปรากฏดังตาราง 6

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคม กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ตัวแปร	SDL	CLI	TRE	FRE
การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (SDL)	1.00			
บรรยากาศการเรียนการสอน (CLI)	.441**	1.00		
สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ (TRE)	.455**	.532**	1.00	
สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน (FRE)	.329**	.397**	.385**	1.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 6 พบว่า ปัจจัยทางสังคมทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง .329-.455 โดยสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์มีความสัมพันธ์สูงสุดกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ($r = .455$) รองลงมาคือ บรรยากาศการเรียนการสอน ($r = .441$) และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน ($r = .329$) ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังพบว่า ปัจจัยทางสังคมทุกตัวมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งคู่ที่มีความสัมพันธ์สูงสุด ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอนกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ ($r = .532$) รองลงมาคือ บรรยากาศการเรียนการสอนกับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ($r = .397$) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์กับสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ($r = .385$) ตามลำดับ

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้นเพื่อทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนคูสิต ได้ผลปรากฏดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้น ในการทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนคูสิต

ตัวแปร	β	t	R	R^2	R^2_{change}	F	F_{change}
ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล							
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	.357	8.221***	.693	.480	.480	413.518***	413.518***
เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	.246	6.121***	.733	.538	.058	259.760***	55.602***
การรับรู้ความสามารถของตน	.189	5.046***	.756	.572	.034	198.583***	35.793***
ปัจจัยทางสังคม							
บรรยากาศการเรียนการสอน	.105	2.847***	.767	.589	.017	159.387***	18.466***
สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์	.096	2.544**	.771	.595	.006	130.371**	6.471**

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มตัวทำนาย 5 ตัว ซึ่งมาจากทุกกลุ่มปัจจัย คือ ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การรับรู้ความสามารถของตน บรรยากาศการเรียนการสอนและสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ สามารถทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ปัจจัยแรกที่ได้รับการคัดเลือก คือ ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นตัวทำนายที่มีอิทธิพลสูงที่สุดในการทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .357$) โดยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ร้อยละ 48 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตัวอธิบาย 1 ตัว)

ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคลตัวที่สองที่ได้รับการคัดเลือกได้แก่ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นตัวทำนายที่มีอิทธิพลสูงเป็นอันดับที่สองในการทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .246$) โดยเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองร่วมกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ร้อยละ 53.8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตัวอธิบาย 2 ตัวสามารถอธิบายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพิ่มขึ้นจากตัวอธิบาย 1 ตัว ร้อยละ 5.8 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001)

ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคลตัวที่สามที่ได้รับการคัดเลือก ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเป็นตัวทำนายที่มีอิทธิพลสูงเป็นอันดับที่สามในการทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .189$) โดยการรับรู้ความสามารถของตนร่วมกับเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ร้อยละ 57.2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตัวอธิบาย 3 ตัวสามารถอธิบายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพิ่มขึ้นจากตัวอธิบาย 2 ตัว ร้อยละ 3.4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001)

ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอนเป็นตัวทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่มีอิทธิพลเป็นอันดับที่สี่ในการทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($\beta = .105$) โดยบรรยากาศการเรียนการสอนร่วมกับการรับรู้ความสามารถของตน เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ร้อยละ 58.9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ตัวอธิบาย 4 ตัวสามารถอธิบายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพิ่มขึ้นจากตัวอธิบาย 3 ตัว ร้อยละ 1.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001)

ปัจจัยทางสังคมตัวที่สองที่ได้รับการคัดเลือก ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์เป็นตัวทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่มีอิทธิพลเป็นอันดับที่ห้าในการทำนายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\beta = .096$) โดยสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ร่วมกับบรรยากาศการเรียนการสอน การรับรู้ความสามารถของตน เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ร้อยละ 59.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตัวอธิบาย 5 ตัวสามารถอธิบายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพิ่มขึ้นจากตัวอธิบาย 4 ตัว ร้อยละ 0.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01)

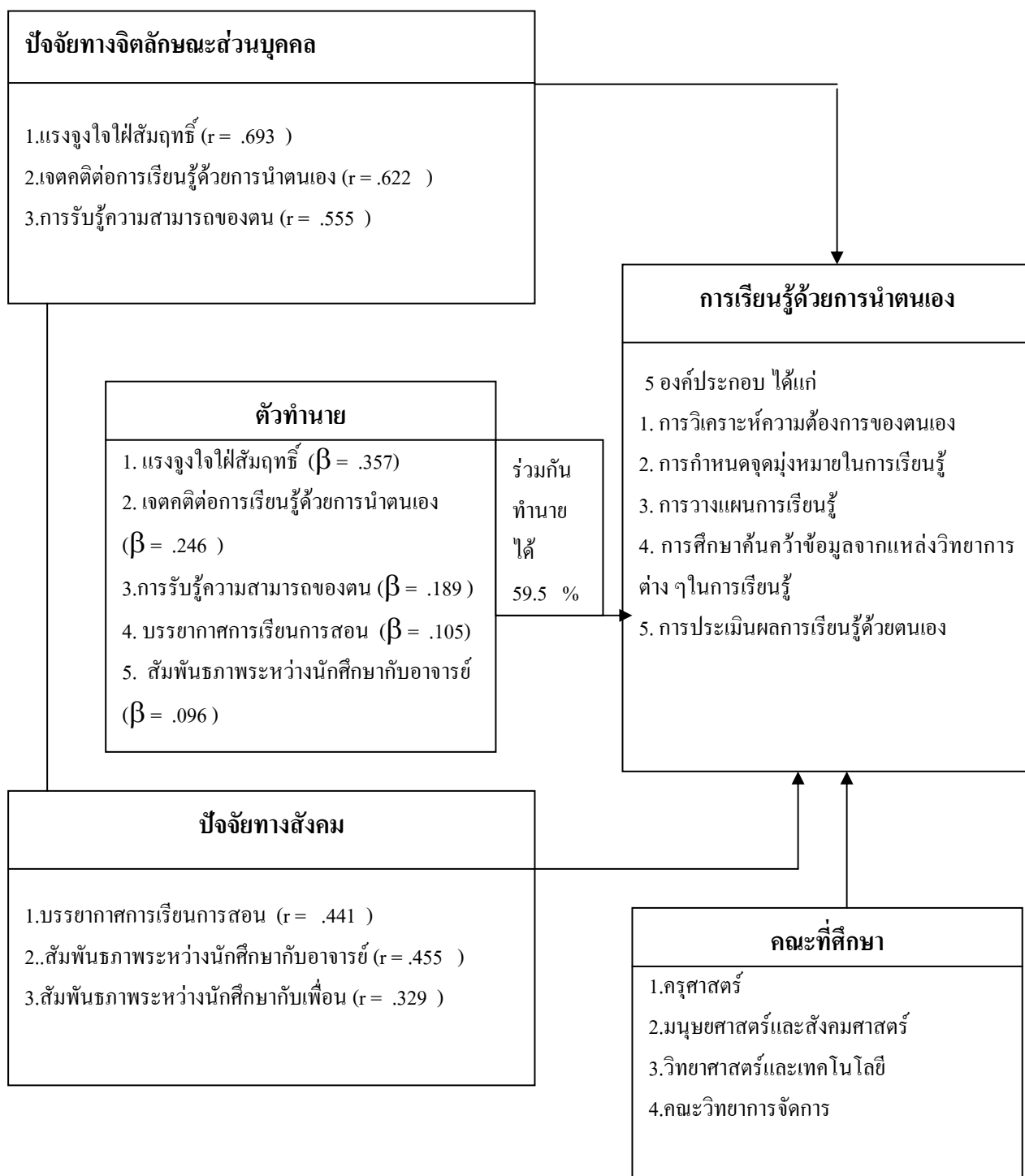
ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำแนกตามคณะที่ศึกษา ได้ผลปรากฏดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำแนกตามคณะที่ศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	723.404	3	241.135	1.218	.303
ภายในกลุ่ม	88316.676	446	198.019		
รวม	89040.080	449			

จากตารางที่ 8 พบว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ในแต่ละคณะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ภาพที่ 2 สรุปผลการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง